

ŘÍJEN 2001

PUCLIK

ČÍSLO 11

ŠKOLNÍ ČASOPIS ZÁKLADNÍ ŠKOLY NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VRATISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

Prázdninové ohlédnutí

strana 3

O prázdninách cestou necestou

strana 6

Historky z mládí

strana 10

Síla myšlenky

strana 12

Sem-tam-fór

strana 19

M. Isárna

strana 15

UŽ V TOM ZASE LÍTÁME...

Poprvé v letošním školním roce za vámi přichází nové číslo našeho školního časopisu, který právě vstoupil do třetího roku své existence. Během minulých dvou let se obsah a forma našeho časopisu postupně utvářely do podoby, v jaké se nachází právě nyní. Stále však platí to, co bylo řečeno na začátku naší časopisové činnosti – časopis bude tím zajímavější a aktuálnější, čím víc lidí se na jeho tvorbě bude podílet. Není v silách redakční rady, aby věděla o všem, co se v které třídě šustne. Poměrně malý počet jejích členů také předem skoro vylučuje možnost, že některý z nich bude mezi žáky, kteří právě jedou na nějakou exkurzi, zúčastní se nějakého závodu, turnaje nebo soutěže, či zažijí o přestávce nebo při vyučování něco netradičního nebo zajímavého.

Jistě se shodneme na tom, že od školního časopisu se očekává, že bude informovat především o událostech a zajímavostech, které se života školy týkají. Není problém zaplnit časopis nejrozličnějšími příběhy a informacemi, které najdeme v knížkách, jiných časopisech nebo na Internetu, ale taková náplň časopisu bude odtržena od života naší školy, a to určitě není naším cílem. To ale neznamena, že se tu a tam nemůže v některém čísle objevit článek nebo zajímavost, které jsme objevili někde jinde a o kterých se domníváme, že by vás mohly zajímat.

Proto se na vás, žáky této školy, znovu obrácíme s naléhavou výzvou – **pomozte redakční radě s přípravou školního časopisu**. Vaše pomoc může mít spoustu podob. Třeba jedete se třídou někde na exkurzi a jako kolektiv se domluvíte, že někdo o této akci napíše malý článček, který můžete doplnit fotografií nebo jiným obrázkem. Ať ostatní třídy vidí, co jste zažili, jaká jste prima parta. Nebo jiná možnost – někdo z vás třeba rád vaří a zná nějaký zajímavý recept, který mu poradila babička a zaručeně ho nikdo jiný nezná – tak proč se nepodělit s ostatními o návod na nějakou dobrotu? Podobné to může být třeba s hádankami, křížovkami, vtipky, ale také s vlastnoručně nakreslenými obrázky nebo s čímkoliv jiným.

Na všechny vaše příspěvky netrpělivě čeká redakční schránka, která je umístěna u kabinetu výpočetní techniky v 1. poschodí hlavní budovy. Můžete také využít naši elektronickou redakční schránku s adresou **puclik@nmnm.cz** – ta by mohla mít význam pro ty z vás, kteří máte přístup k Internetu třeba z vašeho domácího počítače. Příspěvek lze předat také prostřednictvím vašich učitelů, kteří ho redakční radě jistě ochotně předají. Všechny fotografie nebo další materiály, které nám předáte, si můžete po zveřejnění zase v redakci vyzvednout.

Tak tedy hezké počteníčko u prvního letošního čísla.

PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Zase nám ve škole řadí záchodový superman – i když tentokrát to bude spíš wc-manka. Objevuje se totiž na dívčích záchodech, přelézá přihrádky mezi kabinkami a nakukuje do těch sousedních. Největší radost má, když ve vedlejší kabině někoho načapá. Šušká se, že wc-manek je víc a že jsou ze 4. a 5. tříd. Někdy se dokonce všechny náraz zavřou v jediné kabině – asi mají členskou schůzi.
- Skvělý kousek se povedl panu učiteli Liedermannovi. Po obědě ve školní jídelně se natolik zasní nad dobrotou, kterou právě spořádal, že si ani nevšiml, že s táckem s talíři a příborem nekráčí k místu, kde se obvykle odevzdávají, ale i s použitým nádobím vyrazil ven z jídelny. Ze svého zasnění se probral až na mezipatře schodiště. Neztratil však duchapřítomnost – hbitě se i s nádobím vrátil do jídelny a upřímně vynadal učitelům, kteří tam měli dozor (pan učitel Smékal a paní učitelka Zelenková), že pořádně nehlídají, aby jim lidi nevynášeli inventář z budovy. Pak odevzdal tácek s nádobím na správné místo a s úsměvem na rtu opustil jídelnu.
- Čtyři z pěti učitelů tělesné výchovy varují – žáci jsou na tom s šikovností při cvičení rok od roku hůř. Hod granátem, šplh na tyči nebo dokonce i obyčejná kopaná se asi brzo nebudou dát realizovat bez přítomnosti sanitního vozu rychlé záchranné služby. Nebylo by dobré se nad tím trochu zamyslet?

PRÁZDNINOVÉ OHLÉDNUTÍ

Tak takhle nějak...

přípravy byly náročné a začaly už koncem roku 2000. Nejdříve se začala připravovat projektová dokumentace (tzn. část stavební, provozní apod.). Bylo vypsáno výběrové řízení, ze kterého vítězně vyšla stavební firma PKS Žďár nad Sázavou. V průběhu příprav se však objevily problémy v řešení příjezdové cesty a skladovací rampy, neboť pozemek, který byl pro tuto stavební část vyčleněn, patřil jinému majiteli než městu Novému Městu na Moravě. Po složitých a náročných jednáních došlo mezi oběma partnery k dohodě a pozemek byl směněn.

Na základě této dohody mohla být stavba dne 18. 6. 2001 zahájena. Termín dokončení (kolaudace budovy) byl stanoven na 16. 8. 2001. Termín se v rámci stavebních prací podařilo splnit, menší zdržení však nastalo při zavádění vnitřní technologie (konvektomaty, smažící pánve,...), takže paní kuchařky si mohly

...to všechno začalo...

je jiná než se „starými kuchyňskými přístroji“, paní kuchařky zvládly vše během velmi krátké chvíle, a proto jsme 4. 9. 2001 mohli všichni ochutnat první skutečný oběd z naší nové jídelny. Věřím, že mně dáte všichni za pravdu, že nejen prostředí jídelny je krásné, ale že i jídlo je chutné a pestré, že naše kuchařky prostě „umí“!

V měsíci září se nám ještě podařilo vybudovat sociální zařízení v tělocvičně, což nám umožní uzavření hlavní budovy a tím dojde k většímu zabezpečení školy. V těchto dnech se dokončuje poslední část rekonstrukce

...takhle to pokračovalo...

školní jídelny – příjezdová cesta a skladovací rampa. Veškeré práce by měly být ukončeny v letošním roce.

Teď se asi někteří z Vás zeptají, kolik že ta rekonstrukce vlastně stála? Zatím nejsou všechny finanční prostředky proinvestovány, ale rozpočet počítá s částkou cca 17 milionů korun. To už jsou pěkné peníze, vidíte?!

Proto bych chtěl za nás za všechny poděkovat MÚ v Novém Městě na Moravě, který tuto stavbu zabezpečil po stránce finanční, panu Miloši Hemzovi, který dohlížel na zdárný průběh stavby, a samozřejmě firmě PKS, která stavbu provedla. Nyní už záleží jen na nás, jak si budeme umět toto krásné prostředí co nejdéle udržet.

Toto však nebyly veškeré práce, které jsme během prázdnin na škole zrealizovali. Na přístavbě (odloučené pracoviště na Tyršově ulici) byla provedena rekonstrukce střechy, kde byla stávající střecha nahrazena sedlovou. Tuto rekonstrukci provedla novoměstská firma HCS v celkovém finančním rozsahu vyšším jak cca 750.000,- Kč.

Za 300.000,- Kč jsme provedli v 1. poschodí hlavní budovy rekonstrukci dívčích WC – zakázku provedla firma Dinst.

Pak už se prováděly „jen drobné dílčí opravy“ – malování tříd, nátěry oken a okenních rámců, oprava plotu a podlahy na odloučeném pracovišti na Výhledech apod.

Toto je jen část úkolů, které před námi v průběhu prázdnin stály. Další důležité úkoly, které musí vedení školy během prázdnin splnit, je příprava a tvorba úvazků učitelů, plánů práce, rozvrhů apod. Tuto oblast zatím vynecháme, neboť by byla na stejně dlouhý článek. Teď už si dovedete aspoň trochu představit, co vše se muselo zabezpečit, co finančních prostředků a pracovního úsilí vynaložit, abyste mohli, vy žáci, nastoupit začátkem září do pěkně připraveného školního prostředí.

Věřím, že uděláte vše, abychom si ho takové zachovali co nejdéle.

Mgr. Otto Ondráček, ředitel školy

CO NÁS ČEKÁ

AKCE A UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- 29.-30. října 2001 podzimní prázdniny
- 22. listopadu 2001 pohádkové divadelní představení pro 1. stupeň – **Mokrý říše**

KOLIK NÁS LETOS JE?

TŘÍDY, ŽÁCI, UČITELÉ...

třída	třídní učitel	chlapci	dívky	celkem	umístění třídy
1.A	Marie Rajská	11	14	25	přístavba – Tyršova ulice
1.B	Markéta Šebková	13	13	26	přístavba – Tyršova ulice
2.A	Miroslava Kotovicová	11	12	23	přístavba – Tyršova ulice
2.B	Iva Fousková	13	12	25	přístavba – Tyršova ulice
2.C	Vlasta Fryšavská	10	12	22	přístavba – Tyršova ulice
3.A	Viera Buchtová	12	14	26	přístavba – Tyršova ulice
3.B	Zdena Růžičková	6	11	17	budova na ulici Výhledy
3.C	Martina Drimlová	8	5	13	budova na ulici Výhledy
4.A	Pavla Poláčková	12	8	20	hlavní budova
4.B	Marie Blažková	11	8	19	hlavní budova
4.C	Mária Prosecká	11	10	21	hlavní budova
5.A	Markéta Niesnerová	16	14	30	hlavní budova
5.B	Dita Machová	16	14	30	hlavní budova
5.C	Pavla Sedláková	16	14	30	hlavní budova
5.D	Markéta Chlubnová	14	16	30	hlavní budova
6.A	Marcela Zelenková	14	10	24	hlavní budova
6.B	Jaroslava Hnízdilová	14	12	26	hlavní budova
6.C	Jana Kučerová	11	15	26	hlavní budova
7.A	Renata Slámová	11	13	24	hlavní budova
7.B	Jitka Matoušková	11	9	20	hlavní budova
7.C	Hana Knapčoková	13	13	26	hlavní budova
7.D	Jaroslava Pokorná	8	10	18	hlavní budova
8.A	Vlasta Břečková	15	13	28	hlavní budova
8.B	Ivona Kovačičová	11	13	24	hlavní budova
8.C	Miloslav Liedermann	14	12	26	hlavní budova
9.A	Ludmila Zobačová	14	10	24	hlavní budova
9.B	Martina Janíčková	10	14	24	hlavní budova
9.C	Petr Smékal	6	18	24	hlavní budova
9.D	Jaroslava Kozárová	14	10	24	hlavní budova
CELKEM		346	349	695	

Počet učitelů: **40**

Počet vychovatelů školní družiny: **3**

Ostatní zaměstnanci: **7**

Pedagogický sbor opustil **pan učitel Orel** a koncem září ze zdravotních důvodů **paní učitelka Pa-lečková**. Zcela novou tvář je **asistentka Eva Kocandová**, na škole působí též **asistent Michal Ju-ránek**, kterého známe už z loňského školního roku.

O PRÁZDNINÁCH CESTOU NECESTOU

...ANEB PŘES HORY, PŘES DOLY A JEŠTĚ KOUSEK DÁL

Štír

Na dovolenou v Chorvatsku nemám moc hezké vzpomínky. Poměrně mě zklamalo ubytování, hlavně proto, že si náš pokoj oblíbil všechen hmyz z okolí. Mohlo být pět hodin ráno, já jsem ještě spala. Najednou mě probudil jekot. Já v domnění, že hoří, nebo tak, jsem chtěla utéct na chodbu, ale pak jsem pochopila, co se stalo. Náš pokoj „navštívil“ štír, aniž by tušil, že se mu to stane osudným. Maminka je totiž nepřítel všech pavouků a jim podobných. Když ho uviděla, zaječela, pak vzala botu a jeho dny byly sečteny. Štír, přesněji to, co z něj zbylo, leželo rozplácené na koberci. Podobně skončila deseticentimetrová housenka, pavouk a šest mūr. Později jsme se dozvěděli od naší průvodkyně, že štír byl jedovatý asi jako komár. Chorvatsko je krásná země, ale doma je doma.

Hana Dostálová, 9.C

Večer

Na podzim se snad každému začnou vybavovat letní vzpomínky. A tak i ke mně je přivánil studený podzimní vítr... Hory, doly, lodička přes moře a cestička po Hvaru nás na Ivan

Dalar donesla. Malebný ostrov, moře a hezké večery, to bylo víc, nežli báječné. Snad ale nejvíce vzpomínám na šestý večer, kdy se u nás v apartmánu hrálo na kytaru a zpívalo. K tomu jsme opékali ryby, dospělí pili víno a malé děti si hrály všude kolem. Seděli jsme tak dlouho, poznali jsme při té kytarě nové známé, a těch krásných písniček... Ať se to může zdát obyčejné, tak veselý večer jsem snad ještě nikdy nezažila.

Tereza Šišková, 9.C

Plenér

Už pošesté se letos konal takzvaný plenér – výtvarný tábor. Tentokrát byl v Jimramově. Když vynecháme krásu tohoto města z pohledu kultury (narodil se zde Jan Karafiát, bratři Mrštíkové a mnozí významní malíři), tak je obklopeno ze všech stran lesy. Vysokými lesy, že jsem si připadala jako na Valašsku.

Zavítali jsme do místní školy, která nám sloužila jako prozatímní domov a ubytovali jsme se ve třídách. Celý plenér byl o malování krajiny, ale na konci si pro nás naše milé učitelky připravily překvapení. Akční umění. Nevěděli jsme, co to znamená, a tak nás seznámily prostřednictvím videa s jedním pánem. Dával barevné listy na kamení, skládal stavby ze dřeva, kameny na sebe...A účel? Upoutat lidskou pozornost. Aby se lidé zamysleli nad krásou přírody.

Poté nám zadaly úkol. Provedte vy akční umění. Tak jsme se do toho pustili. Pár nás složilo na plotě člověka z oblečení, obarvili jsme stromek na modro, postavili ze stojanů žirafy, namalovali origami na hřiště. Ale nejzajímavější bylo, když jsme malovali po sobě barvami. Tři holky na sebe temperovými barvami nakreslily geometrické tvary a další podobné věci. Byly oblečeny jen do plavek. Poté, co byly „nalíčený“, se vydaly do městečka. Samozřejmě v doprovodu nás a naší kamery. Když byly na náměstí, tak okolo jezdila auta a všichni uvnitř aut se otáčeli za našimi kráskami. Ale to nebyl konec. Krásky tůkaly na okýnka hospod, zastavovaly kolemjdoucí a kdo ví, co ještě.

Já osobně jsem u toho nebyla, ale na videu to vypadalo hodně komicky. Byla to největší akce za těch šest let pleněru a dosud asi nejzajímavější.

Věra Šírová, 9.C

Táborová bouře

Tři týdny prázdnin jsem trávil na skautském táboře na Zubštejně. Celý tábor jsme měli pěkné počasí až na jeden den, ale ten stál za to. Celý den bylo velmi teplo a dusno. Ti, co měli lepší sluch, mohli občas zaslechnout jakési dunění. Zpočátku jsme tomu nevěnovali pozornost, ale po večeři, když vítr nabýval na síle a hromy na hlasitosti, bylo zřejmé, že něco přijde. Bylo po večeři, všichni už byli ve stanech, ale nikdo stejně nespál. Bouřka venku právě vrcholila. Největší obavu jsme měli z vichřice, která vyvrátila několik stromů. Přestože jsme měli nacvičenou evakuaci tábora pro případ přírodní katastrofy, vydrželi jsme a ráno jsme se opět probudili do slunného dne.

Jakub Slezák, 9.C

Jízda na kolečkových bruslích

Týden před koncem prázdnin, když jsem si myslela, že se mi už nemůže nic stát, jsem zažila „skvělý“ zážitek. Jela jsem poprvé po čtyřech letech na kolečkových bruslích, bohužel bez brzd. Jela jsem do lékárny a chtěla jsem si zkrátit cestu. Tak jsem jela po asfaltce

z kopce. Jak jízda nabírala na rychlosti, řekla jsem si, že to asi nebyl ten nejlepší nápad. Navíc jsem neuměla brzdit. Napadlo mě odbočit na vedlejší silnici, ale nevšimla jsem si, že je tam šterk. Po nerovném povrchu mi jedna kolečková brusle ujela úplně na jinou stranu, než jsem chtěla, takže jsem ztratila rovnováhu a spadla. Odřela jsem si lýtko i stehno a ještě týden jsem kulhala. Ale určitě to mohlo dopadnout mnohem hůř.

Pavla Janíčková, 9.C

Zrádná tříska

Stalo se to na sportovním soustředění tanečního aerobiku. Byl krásný letní den a soustředění bylo v plném proudu. Po odpoledním cvičení jsme se všechny odebraly na oběd, po obědě na dětský kolotoč. Já jsem šla jako poslední z naší pětičlenné skupinky. Kamarádky už se vesele točily na kolotoči a já jsem se jim chtěla předvést, jak elegantně vyskočím na sedátko. Už jsem skoro seděla, když se to stalo. Ucítila jsem na své zadnici něco, co tam nepatří. Po krátké chvilce jsem zjistila, že je to tříska. Okamžitě jsem vyskočila z kolotoče a snažila se ji nenápadně vytáhnout. Ale nějak se jí nechtělo. A v tom byl ten problém. Jak jen to říct a komu, přece nemám šanci ji sama vytáhnout, pomyslela jsem si. Řekla jsem to jen dvěma kamarádkám a po kratších úvahách jsme se shodly, že půjdeme s pinzetou na záchod a pokusíme se o zázrak. Stála jsem ohnutá asi půl hodiny, ale díky našemu chichotání se nepodařilo třísku vyprostit. A tak jsme se vrátily na pokoj a pověděly jsme to ostatním dvěma dívkám. Následoval výbuch smíchu. Po dlouhém přemlouvání mého lepšího já se kamarádky vydaly za lektorkou aerobiku s tím, že jí sdělí, aby se ihned dostavila na náš pokoj. Nic netušící lektorka přišla s domněnkou, že je mi smutno po mamince. Opak byl pravdou a pravda byla horší. Řekla jsem jí o mé velké nesnazi a po chvilce už jsem ležela na posteli a lektorka nade mnou se snažila vytáhnout zrádnou třísku. Asi za čtvrt hodiny mi s radostí řekla, že je venku! Ani nevíte, jaká to byla úleva!

Martina Procházková, 9.C

BERAN A BÝK

JACÍ JSOU LIDÉ NAROZENÍ V TĚCHTO ZNAMENÍCH?

Aby se vám lépe pamatovaly vlastnosti jednotlivých znamení, ukažme si to na staré legendě, která popisuje zvěrokruh jako „Kosmickou bytost“. A jako každá bytost i ta naše kosmická se narodila jako mimino na úplném začátku zvěrokruhu ve znamení Berana.

BERAN

Znamení Berana představuje zrod kosmické bytosti. Leckde je označován za novorozence, který svůj příchod ohlašuje vřískotem. Stejně jako všechny nelibosti. Vzpomeňte si, když má novorozence hlad nebo ho něco bolí, začne křičet na celé okolí, aby si získal pozornost. Také Berani v případě nelibosti začnou ječet. V jejich vzplanutí je však něco tak (až dětsky) upřímného, že to prostě nelze považovat za skutečně sobeckou agresivitu. Koneckonců nikdo přece novorozence nepovažuje za sobecké stvoření. Totéž platí o zrozcích v Beranu. Tito lidé přes svou energičnost dovedou být vůči prohnanci a intrikám až bezbranně zranitelní. Ve skrytu duše touží po lásce a pozornosti a nikoliv po bolesti. Pokud se dostaví, brání se jediným možným způsobem – křičí. Berani jsou nebojácní lidé. Dovedou se prát s potížemi.

Berani jsou velmi zvědaví (tak jako malé děti) a stále touží po něčem novém. Může je rychle něco nadchnout stejně, jako je může tatáž věc rychle omrzet. Logicky – představte si mimino, které zaujme hračka, ale to může trvat deset minut, pak se rychle dívá a pátrá po něčem jiném. Stejně jako Berani, kteří stále touží po novém objevování.

BÝK

Ve znamení Býka nám novorozenec povyroste. Ač stále touží po mateřské lásce a péči, už projevuje velký zájem poznávat okolí. Hlavně vše hmotné. To přesně vystihuje charakteristiku Býků – milují domov a věci, kterými jsou rádi obklopeni. Tak jako dítě má rádo kolem své postýlky spoustu plyšových hraček, hrkaček a jiných věcí. Naše kosmická bytost už vykazuje tendenci učit se lézt a chodit. Od toho jej neodradí ani pády. Takoví jsou přesně Býci.

Mohou si natlouci a spadnout do problémů, ale oni jdou tvrdohlavě za svým. Nějaká modřina je neodradí, když támhle na dosah ruky je tak zajímavá věc. To je ovšem plně svazuje se zemí, jak tomu je u Býků. Žádné sny, ale pevně zaměřený cíl na zemi, který je třeba dosáhnout vlastními silami. O to je dosažení cíle sladší. Naše kosmické mimino začíná mít šikovné ručičky, nebo alespoň se rychle učí využívat jejich šikovnosti.

A což si takhle ukázat, jak se mají jednotlivá znamení k práci a plnění úkolů.

BERAN

Berani a práce jdou k sobě za jediného předpokladu – že je to činnost pro Berany zajímavá. Toto znamení musí vědět, že vynakládá síly k něčemu, co ho zaujalo a co přinese užitek. Jakmile si zavoláte třeba dceru, aby vyluxovala, možná to udělá (záleží, jaký máte respekt). V její tváři se však bude střídát výraz zloby, utrpení a ústa této dívky na pět minut nebudou mít jinou práci, než chrlit poznámky na hrozný osud. Dejte Beranům práci, která je baví. Se zábleskem v očích zmizí a s vervou se pustí do úkolu. Objeví se s tak dokonalým výsledkem, že budete zírat. Pokud je chcete přimět, aby udělali bez velkých průtahů to, co je neláká, asi jim budete muset slíbit lákavou odměnu. To pak asi řeknou něco v tom smyslu: „No to by šlo.“ Vrhnu se do práce a splní ji, i když ne s tím svým typickým beraním nadšením, které dovede věci tak moc zpříjemnit.

BÝK

Býci jsou pracanti. Když vidí, že je něco třeba udělat, vezmou to jako fakt, který se nedá změnit. Háček je v tom, že se musí (nebo někdo je) dokopat, aby se do práce

pustili. Jakmile se však jednou do něčeho pustí, už se nezastaví. To pak drou přičemž nepřemýšlejí, zda právě makají na něčem, co je baví, nebo co je k smrti nudné. Když jde do tuhého, opepří to malinko humorem a jede se dál. Býci však musí vědět, že je nikdo nevyužívá. To je rozčílí, zraní, urazí a zatvrdí. Tím jejich ochota končí. Neochotného Býka nedostanete k práci ani po dobrém, ani po zlém. Úplně jiné kafe je, když vás vidí osoba z Býka lopotit se s nějakým úkolem a vycítí, že nemáte odvalu požádat ji o pomoc. Velmi nenápadně se k vám přifaří a vy najednou zjistíte, že jste na práci dva. A že vám to pěkně odsýpá. Když Býkovi vděčně děkujete, zahuhlá, že to nic nebylo. Na srdci ho to však hřeje a vy jste si právě zajistili náklonnost neúnavného pomocníka.

A znamení zvěrokruhu a humor?

BERAN

Beranův oblíbený humor je ostrý jako žiletka. Tito lidé milují dialogy, při kterých jemnějším povahám tuhne krev v žilách. Čím jiskřivější slovní narážky, čím skrytější výzva, tím se víc Berani dostávají do varu. Pozor však, nejde o urážky (na ty jsou Berani velmi hákliví), ale o vhodné narážky, jež je třeba rych le odpálkova t, aby se tak odvrátilo nebezpečí vstupu do minové zóny. Zdá se vám to těžké? Kdo říká, že s Berany je něco snadného? Pokud jste ovšem kápli na ten pravý druh humoru, pak nenajdete bystřejšího protihráče v žertování. Leckdy Berani také rádi vymýšlejí žertíky, do kterých není schopen spadnout jen málokdo. A ještě jedna zajímavost. Berani vám mohou říct i ten nejhlupejší vtip, a vy se přece budete smát. Tito lidé prostě tak upřímně naivně věří, že co říkají, je veselé (jinak by se s tím nezahazovali tak, že se ostatní prostě musí smát). Nejhorší je, že ostatní se opravdu smějí.

BÝK

S býky se dostáváme k jadrnému zemitému humoru. Býci do svého žertování nezahrnují žádné kličky a skryté významy, jejich humor je přímý a srozumitelný. Jste-li někde s kamarády a sedí tam na pohodlném místěčku kluk, jenž poklidně pije colu a přitom vypravuje jednu anekdotu za druhou, máte skoro jistě před sebou zrozence ze znamení Býka. Dívky, co se týká smyslu pro humor, nijak nepokulhávají za svými klučíčky protějšky. Možná znají o něco méně vtipů, ale tím raději vymýšlejí žerty pro své blízké. Nejednen Býk rád zpívá, takže pokud z jeho úst uslyšíte nějakou legrační písničku, k jejímuž popěvování vás také strhne, věřte, že to není nic výjimečného.

Určitě vás také zajímá, kdo se narodil v jednotlivých znameních, že? Tak čtěte dál...

BERAN

BERAN – Terence Hill, Christopher Lambert, Lucie Bílá, Eddie Murphy, Jean-Paul Belmondo, Vlasta Burian, Stella Zázvorková, Celine Dion, Jan Svěrák

BÝK

BÝK – Jack Nicholson, Barbra Streisandová, Al Pacino, Josef Dvořák, Michelle Pfeiffer, Cher, Oldřich Kaiser, Pierce Brosnan, Liz Taylor, Petr Janda

Věra Šírová, 9.C

HISTORKY Z MLÁDÍ

ZEPTALI JSME SE NĚKOLIKA UČITELŮ NA ZÁŽITKY Z MLÁDÍ

Pan učitel Liedermann

Jaký jste byl v mládí?

Obézní, křivonohý, s olýsalou lebkou a s tržnými ranami na lebce. Byl jsem hodný, svědomitý, trávil jsem čas pouze nad učením, snažil jsem se. Pomáhal jsem babičkám s taškami, dokonce jsem jim rval ty tašky z ruky a odnášel domů. A když byla lehká babička, tak i s babičkou.

Paní učitelka Plevová

Je to zážitek z vysoké školy, kdy jsme byli na braném kurzu. Jednou jsme měli celodenní cvičení a měli jsme podle mapy dojít na určité stanoviště, kde nás zkontrolují, a potom se vrátit znovu na základnu. Ta celá trasa měřila asi 25 km. Ta cesta byla ze Škrdlovic až do Křížové. Šlo se přes Velké Dářko, kde jsme se brodili bažinami, a protože nás to hrozně unavovalo, vůbec ta představa, že pojedeme domů, tak jsme došli až na ten nejzazší bod, což byla ta stanice, kde nás zkontrolovali, a protože nám bylo víc než osmnáct, zpátky jsme chodili sami. A naše skupina si usmyslela, že v Křížové zůstaneme v hospodě a potom dojedeme autobusem. Taky jsme to tak udělali, jenže ne já, ale ostatní se tak trochu opili a pak nestihli ten autobus. No a ten návrat nestihli ve stanovené době a potom těžko vysvětlovali, kde bloudili, protože přišli trošku v podroušeném stavu. Ale účastnila jsem se toho a hrozil z toho docela průšvih. Mohlo to dopadnout špatně.

Paní učitelka Palečková

V roce 1945, byl už skoro konec války, bylo to v květnu, a v těch květnových dnech byl skutečně nálet na naše město, na Nové Město na Moravě. My jsme bydleli v takové vilce, kde je obrázek, jak Břetislav unáší Jitku. A paní domácí nám říkala, že se nemusíme

obávat, že tam je železobetonový strop, takže bomba by tam nepropadla. Když zazněl poplach, tak jsme chtěli jít do sklepa, ale zůstali jsme před sklepem ještě chvíli a najednou přiletěla letadla a začala velikánská mela. Jak jsme tam tak stáli, najednou se ozvala strašlivá rána a slyšeli jsme, jak se sype sklo. A když bylo po náletu, tak jsme se šli podívat nahoru, co ten nálet udělal, kde se rozbilo to sklo. A ještě jsme si říkali při té ráně: „No to muselo být někde vedle.“ A když jsme přišli nahoru a otevřeli v prvním poschodí ten pokoj, tak jsme viděli rozbité sklo, a když jsme se podívali blíž, uviděli jsme, že je u pianina useknutý roh, podívali jsme se dolů tím směrem, a co jsme neviděli - na bramborech ve sklepě ležela bomba. Dovedete si představit, jak jsme se všichni strašně lekli, okamžitě jsme vylítli ven a přivolali jsme vojáky. Naštěstí to byla bomba časovaná, takže nevybuchla hned. Jinak bychom všichni vylítli do povětří. Takže vlivem toho, že to byla časovaná bomba, jsme se zachránili, a tak to můžu vyprávět.

Jak to bylo v první třídě

V roce 1940 jsme začala chodit do školy. Šla jsem do první třídy, sotva jsem otevřela ta těžká vrata od školní budovy, protože jsem byla ještě malunkatá, vešla jsem do první třídy a tam už nás vítal na prahu pan řídící Kleveta. Pan řídící Kleveta byl nesmírně laskavý pán, velice hodný, i když byl na nás přísný, ale byl spravedlivý. Pěkně nás přivítal, a když viděl, jak jsem se klepala strachy, tak mě vzal za ruku a posadil mě do první lavice. Vidím se jako dneska - Dva copánky, oči upřené na pana řídícího a k tabuli a dávala jsem pěkně pozor. Pan řídící Kleveta nás učil celou první třídu, ale

pomůcky jsme neměli takové, jako máte vy teď. My jsme měli sice slabikář, ale psali jsme ještě zpočátku na tabulky. Každý žák měl takovou tabulku, od tabulky visela houbička a nosili jsme ještě hadýrek. Dostali jsme kamínek a tím kamínkem jsme na tu tabulku psali. Pan řídící si zkontroloval úkol, pak jsme to smazali a tabulka se zase uvolnila pro další psaní. Když jsme později měli kalamáře a psali jsme perem, tak to bylo ještě pero do kterého

se nasazovala špička. Já jsem měla nejraději špičku s křížkem, ta se mně zdála, že píše nejtenčeji. Tu špičku jsme namáčeli do kalamáře a pak jsme tím perem pěkně psali tak dlouho, dokud se nerozskřípalo. Jako jsou dneska i tenkrát byli kluci pěkní vykuci a někdy nám copánek namočili do inkoustu a to byla potom mela. Ale jinak na první třídu strašně ráda vzpomínám a zejména na pana řídícího Klevetu.

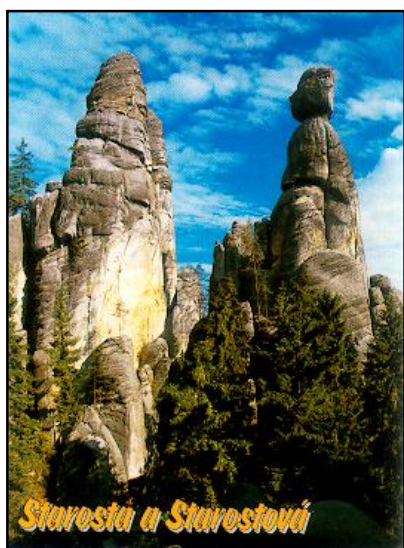
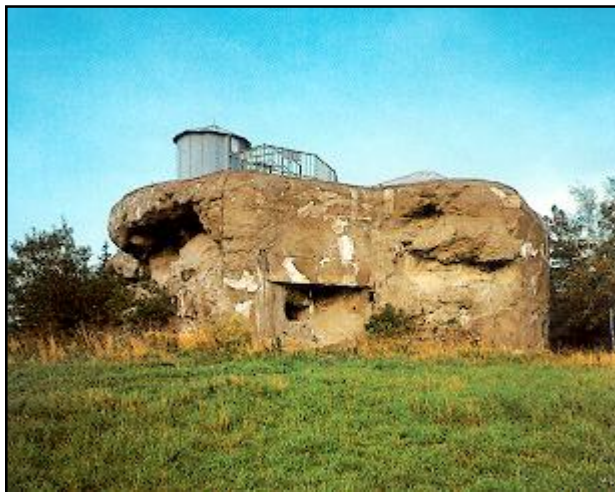
ADRŠPACH

EXKURZE ŽÁKŮ 9. TŘÍD

V úterý 2. října 2001 se uskutečnila exkurze do Adršpašských skal. Ráno jsme si museli přivstat, odjíždělo se v 5.45 hodin od kulturního domu.

Nejdříve jsme zavítali do pevnosti z 2. světové války Dobrošov. Pevnost Dobrošov byla jako první vojenská památka tohoto typu odtajněna v roce 1968 a zpřístupněna veřejnosti v roce 1969. Dosud pevnost navštívilo více než 1,25 miliónu návštěvníků. V pevnosti nám bylo pěkně chladno, stálá teplota v podzemí je asi 6°C.

Poté jsme navštívili rodiště Aloise Jiráska Hronov. Prohlédli jsme si jeho rodný domek s vybavením z 19. století. K domku přiléhá parčík s léčivými prameny.

Nakonec jsme dorazili do Adršpašských skal. Jelikož jsme přijeli o trochu dříve, měli jsme dost času na koupi suvenýrů. Naše průvodkyně nás prováděla zajímavými skalními útvary, které znázorňovaly zvířata, osoby, věci... a o tom svědčí i jejich názvy např. DŽBÁN, HOMOLE CUKRU, ZUB, HLAVA LVICE, MILENCI, SLONÍ NÁMĚSTÍ... Od vodopádů jsme šli sami až k Adršpašskému jezeru, po kterém nás povozili na loďce. Cestou jsme míjeli Havajské ostrovy s tanečnicemi Hula Hula, přístav Singapur, tonoucího z Titaniku a vodníka s jeho ženou. Když jsme dorazili celý utmácení do autobusu, všichni měli jen jedno přání - sednout si a najíst se.

Domů jsme přijeli okolo sedmé hodiny večer a každý si přivezl nezapomenutelné zážitky a vzpomínky.

Michaela Niesnerová a Marie Buřvalová, 9.C

SÍLA MYŠLENKY

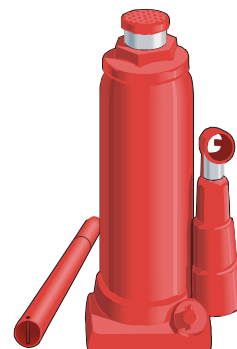
PODLE KNIHY BRUNO FERRERA PŘÍBĚHY PRO POTĚCHU DUŠE

Zvedák

Na jedné tmavé a opuštěné silnici zastavilo auto s proraženou pneumatikou. Řidič vystoupil, aby auto opravil, ale nenašel zvedák. Propadl zoufalství, ale vtom zahlédl v dálce světélko – byl to statek.

Vydal se tím směrem a přitom v duchu přemýšlel: „A co když mi nikdo nepřijde otevřít? A co když nemají zvedák na auto? A co když mi sedlák nebude chtít ten zvedák půjčit, i když ho má?“

S každou další úzkostlivou otázkou rostlo jeho pobouření. Když konečně dorazil ke statku a vesničan mu otevřel, byl tak rozčilený, že ho ani nepustil ke slovu a zakřičel na něj: „Tak si ten svůj pitomej zvedák nech!“

At' se ti to líbí nebo ne, tvoje myšlenky určují směr cesty, která se nazývá život. Máš-li mysl plnou úzkostí a pochybností, pak žiješ v jejich zajetí. Jestliže se považuješ za nešiku a neschopného, pak se tak i chováš. Řekni chlapci, že je hlupák, a on se jím stane.

Nejsou na prodej

Jedna mladá dvojice vešla do nejkrásnějšího obchodu s hračkami ve městě. Manželé si dlouho prohlíželi barvené hračky, které tu byly v policích vyrovnané až do stropu. Hraček a nejrozumnějších krabic s nimi tu bylo nepřehledné množství ve veselém nepořádku. Byly tam panenky, které plakaly, elektronické hračky, malinkaté kuchyňky, ve kterých se pekly dorty a pizzy, a další a další hračky.

Manželé se nemohli rozhodnout. Přiblížila se k nim milá prodavačka. Žena se jí snažila vysvětlit: „Podívejte, my máme malou holčičku, ale jsme celý den pryč a často i večer.“ „A holčička se tak málo směje,“ pokračoval muž. „Chtěli bychom jí koupit, co by jí udělalo radost,“ řekla zase ta žena. „Když nejsme doma... Něco, co by ji potěšilo, když je sama.“

„Je mi líto,“ usmála se mile prodavačka. „Ale my neprodáváme rodiče.“

Rozhodnutí pořídit si děťátko znamená uzavřít s ním smlouvu – tu největší, jakou si člověk může představit. Všichni malí k nám přicházejí, protože jsme je pozvali do života, a ptají se nás: „Zavolali jste mě. Jsem tu. Co pro mě máte?“ Tady začíná naše zodpovědnost za výchovu človíčka.

Jeden patnáctiletý to vidí takto:

Chtěl jsem mléko a dostal jsem dudlík.

Chtěl jsem rodiče a dostal jsem hračku.

Chtěl jsem si povídat a dostal jsem televizi.

Chtěl jsem se učit a dostal jsem vysvědčení.

Chtěl jsem přemýšlet a dostal jsem myšlenky hotové.

*Chtěl jsem celkový pohled a dostal jsem jediný názor.
Chtěl jsem být svobodný a dostal jsem kázeň.
Chtěl jsem lásku a dostal jsem morálku.
Chtěl jsem povolání a dostal jsem místo.
Chtěl jsem štěstí a dostal jsem peníze.
Chtěl jsem svobodu a dostal jsem automobil.
Chtěl jsem hledat smysl a dostal jsem kariéru.
Chtěl jsem naději a dostal jsem strach.
Chtěl jsem změnu a dostal jsem soucit.
Chtěl jsem žít...*

Hloupá želva

Jednoho dne se v dlouhém údolí rozpršelo a pršelo tak dlouho, že vody zaplavily celou vesnici. Pršelo dál a už zbývaly jen hory, které nebyly zaplaveny stoupající hladinou vody...

A vtom bylo slyšet někoho, jak pláče. Byla to jedna želva: nejpomalejší a nejhloupější želva na světě.

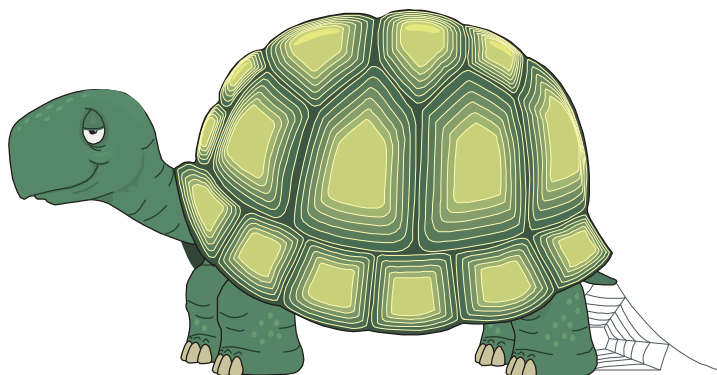
„Proč pláčeš?“ zasyčela husa, která letěla nad ní.

„Já se utopím,“ vzlykala želva. „Pro tebe je to snadné. Ty máš křídla a můžeš letět. Ale moje nohy jsou tak krátké, že by mi to trvalo měsíc, než bych došla do hor.“

„Tak dost řeči,“ přerušila ji krátce husa.

„Poprosím svou sestru a my tě do hor odneseme.“

Když se obě husy vrátily, sahala už voda želvě až po krk. Snesly se k ní dolů a v zobácích nesly větev. Želva se jí tla-mičkou chytla a husy se mohutným má-váním křídel vznesly vzhůru.

Letěly nad vodou a mířily k horám, kde už sídlil celý želví kmen.

Ostatní želvy totiž nebyly tak hloupé a zamířily do hor daleko dříve, hned jak si všimly, že voda stoupá. Byly velmi rády, že vidí dva ptáky, kteří přinášejí tu nejpomalejší a nejhloupější z nich.

Začaly křičet: „Hurá!“ A chystaly se sborově zazpívat na oslavu záchranného činu obou hus.

„Ať žijí! Hurá! Zazpívejme všechny sborem pro naše husy zachránkyně...“

Ta nejpomalejší a nejhloupější z želv se stále ještě vznášela s oběma husami nad vodou, ale nemohla zůstat za ostatními želvami.

Otevřela ústa a zazpívala:

„... Hip, hip, hip, hurá ... AAAAACH!!!“

Naučit se kontrolovat vlastní ústa není tak málo. Hloupou želvu to stálo život.

Báseň o lásce

Krásnou báseň o lásce napsala jedna americká dívka a nazvala ji „**Věci, které jsi neudělal**“:

Pamatuješ na den, kdy jsem si půjčila tvé nové auto a rozbila ho?

Myslela jsem si, že mě zabiješ, ale tys to neudělal.

A pamatuješ, jak jsem tě táhla na pláž, a ty jsi říkal, že bude pršet? A pršelo.

Myslela jsem si, že mi budeš vyčítat: „Vždyť jsem to říkal!“ Ale ty jsi to neudělal.

Pamatuješ, jak jsem se vyzývavě bavila s jinými kluky, abys žárlil? A tys žárlil.

Myslela jsem si, že mě necháš, ale tys to neudělal.

Pamatuješ, jak jsem jednou vyklopila dort s jahodami na kobereček tvého auta?

Myslela jsem, že mi jednu vrazíš, ale tys to neudělal.

A pamatuješ, jak jsem ti zapomněla říct, že na slavnost máme přijít ve večerních šatech, a tys přišel v džínsech?

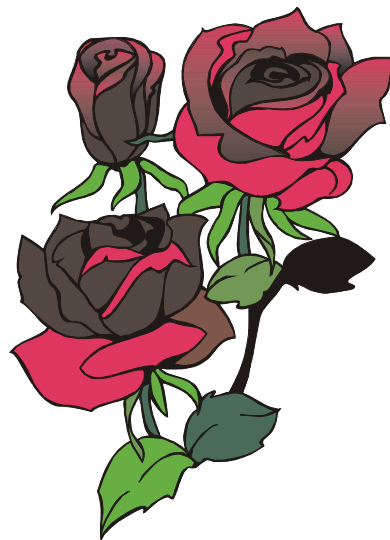
Myslela jsem si, že mě opustíš, ale tys to neudělal.

Ano, je tolik věcí, které jsi neudělal.

Naopak měl jsi se mnou trpělivost, měl jsi mě rád, chránil jsi mne.

Je tolik věcí, za které jsem tě chtěla prosit o odpuštění, kdyby ses vrátil z Vietnamu.

Ale ty ses nevrátil.

Je jedno zlaté pravidlo: Žijeme svůj život jen jednou. A proto nic neodkládáme, poskytněme hned – všechno dobro, které můžeme vykonat, každou něžnost, kterou můžeme někomu projevít. Nečekejme na později, nezanedbávejme to, protože nežijeme na světě dvakrát.

Spolupráce

Manžel a manželka stáli na schodech s těžkou skříní. Uviděl je švagr. „Pomohu vám,“ zavolal a přiběhl. Chytil skřín z jedné strany. Po několika minutách, kdy nemohli se skříní pohnout ani o centimetr, dohodli se všichni tři, že si odpočinou. „Je to pořádná dřina tahat takovou těžkou skřín nahoru,“ poznamenal pomocník.

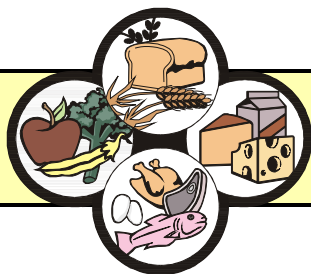
Manželé se oba dali do smíchu. „My se jí snažíme dostat dolů!“

Přátelé se nedívají vzájemně do očí. Dívají se společně stejným směrem.

Jedna dvojice snoubenců se ptala: „Co máme udělat, aby naše láska vytrvala?“

Jeden moudrý muž jim odpověděl: „Milujte společně jiné věci.“

Věra Šírová, 9.C

MLSÁRNA

JEDNODUCHÉ RECEPTÍKY NA PRÍMA DOBROTY

Kokosky

140g cukru krupice (je možné i krystal), 200g kokosové moučky, 2 bílky

Bílky ušleháme v pevný sníh, vmixujeme cukr a poté vmícháme kokos. Sušíme v předehřáté troubě na 140° asi 35 minut.

Tyčinky s medem

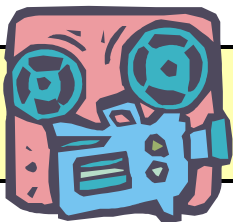
Ze slaných tyčinek obereme sůl a obalíme je v tekutém medu.

Smažené listy jitrocele

Listy jitrocele očistíme. Uděláme kašičku z hladké mouky, vody a skořicového cukru. List v kašičce obalíme tak, aby nebyla vidět zelená barva listů. Usmážíme.

Anna Chytková, 8.C

REBELOVÉ

NOVÝ ČESKÝ FILM FILIPA RENČE

Rebelové jsou nový český retrofilm Filipa Renče. Příběh plný lásky se odehrává v neopakovatelné atmosféře 60. let. Její „vůni“, „růžovou náladu“ i zklamání a procitnutí z hořkého konce v podobě srpnových událostí roku 1968 prožívají hlavní hrdinové - středoškolačky Tereza, Bugyna a Julča, které zrovna maturují a vojenští zběhové Šimon, Bob a Eman. Hlavní role Terezy a Šimona ztvárnili Jan Révai a Zuzana Norrisová.

Celý film je plný tance a hitů ze 60. let, například Jó třešně zrály, Stín katedrál, Náhrobní kámen, Já budu chodit po špičkách a mnoho dalších.

Ty největší lásky, které člověk za život prožije, bývají nenaplněné a takový je i příběh Terezy a Šimona, kteří spolu prožijí první a zároveň i poslední léto...

MLÁDÍ A VĚDĚNÍ 2001

ROZBÍHÁ SE DALŠÍ ROČNÍK POČÍTAČOVÉ SOUTĚŽE PRO ŠKOLY

Firma **SIEMENS** vypisuje v České republice již třetím rokem velkou soutěž pro školy. Touto soutěží si u nás - stejně jako v jiných zemích Evropy - klade za cíl motivovat děti a mládež k poznání a aktivnímu ovládnutí nových technologií. Takové znalosti a dovednosti pro vás v budoucnu jistě budou přínosem nejen v profesionálním, ale i v občanském a soukromém životě. I v letošním třetím ročníku se bude soutěžit **v tvorbě multimédií**. Jsou vypsána nová témata a ze zkušeností s loňskou soutěží vycházejí některá zlepšení a změny podmínek.

Podmínky soutěže

Soutěží týmy 4 - 8 žáků nebo studentů (z téže třídy nebo i z různých tříd, z jedné školy může být více týmů).

Soutěžní tým má za úkol zpracovat multimediální prezentaci na PC, v systému Windows 9x/NT/2000 nebo browser offline a předat ji na CD-ROM.

Vyhlášená témata

1. téma: *Místo, kde žijeme*

Představte místo, které důvěrně znáte, tomu, kdo je navštíví poprvé - ať virtuálně nebo ve skutečnosti. Zamyslete se, v čem je vaše bydliště zvláštní a jedinečné, jak se zde žije, jací jsou jeho obyvatelé, co se zde událo v minulosti.

2. téma: *Škola, do které chodíme*

Škola, to není jen budova. Jedinečnost každé školy tvoří především žáci a učitelé, jejich společný život a zážitky. Pokuste se ve své prezentaci zachytit, jak vaše škola žije, jaká je v ní atmosféra, na co jednou jako její absolventi budete nejvíce vzpomínat.

3. téma: *Technika v našem životě*

Technika je v dnešním světě všudypřítomná a svůj život si bez ní neumíme představit.

Zamyslete se nad vztahem člověk a technika na prahu třetího tisíciletí, ohlédněte se zpět nebo se pokuste předpovědět budoucnost.

4. Téma: *Multimédia usnadňují učení*

Pokuste se vytvořit multimediální pomůcku, která by usnadnila a zpestřila výuku některého předmětu.

Podpora soutěžících týmů

Soutěžním týmům bude zdarma k dispozici software potřebný pro tvorbu multimédií (Join Multimedia). Pro tvorbu prezentace však může být použit i jiný běžný software (např. Power Point). Pořadatelé soutěže zajistí týmům, které nebudou mít potřebné technické vybavení, digitalizaci materiálů použitých v prezentaci.

Od 1. října 2001 bude ve všední dny od 8.30 do 14.30 hodin v provozu hot-line soutěže. S organizačními dotazy se lze obracet na telefonní číslo 02-61226973, s odbornými a technickými na telefonní číslo 0312-685411. Dotazy všeho druhu je možné posílat e-mailem na adresu mladiavedeni@daha.cz.

Soutěž má své internetové stránky www.siemens.cz/multimediaprojekt, kde budou průběžně zveřejňovány informace.

Ceny pro vítěze

- Každému týmu, který úspěšně dokončí prezentaci, bude vystaven diplom.
- Každý člen úspěšného týmu obdrží malý dárek.
- Členové deseti vítězných týmů budou odměněni věcnou cenou.
- Deset vítězných škol dostane od firmy Siemens značkový počítač.

Harmonogram soutěže

- 31. říjen 2001 - uzávěrka přihlášek
- listopad 2001 - rozeslání podrobných informací
- listopad, prosinec 2001 – semináře pro učitele
- leden - květen 2002 - příprava prezentací
- 15. květen 2002 – odeslání prezentací
- červen 2002 - vyhodnocení soutěže
- září 2002 - slavnostní vyhlášení výsledků soutěže

Jak se do soutěže přihlásit?

Stačí do 31. října 2001 zaslat e-mailem nebo poštou vyplněnou přihlášku do kanceláře soutěže. V listopadu obdrží každý přihlášený tým podrobné informace.

CHLAP, DĚD, VNUK, PES A HROB

Žil kdys kdes chlap.

Dá se říct též muž či kmán, jak kdo chce. Já ho zvu chlap.

Nu a on krad, ten chlap. Krad, co moh a kde moh. Zvlášť když měl hlad.

Byl den jak květ, pták pěl, klas zrál, a nad vším jas.

Jen hvozd se tměl, tam, kde spal chlap.

Spal den a noc, neb pil jak Dán. Když jím třás chlad, vstal a chtěl jít dál, leč měl hlad. Jed by. A pil! Spíš pil, jen mít zač! Měl ret jak troud.

Vždyť se dá jít na lup, i kdež je den. Tak šel.

„Zlý pes; - a to se mám bát? To snad ne!“ a just tam šel krást.

Jde, až zří plot., a na něm čte: Je tu zlý pes!

Leč pes tam byl. A zlý! A jak! Jak ďas!

Jen se chlap vkrad, už tu byl pes a vyl. Pán sic spal, leč pes vyl a řval čím dál tím víc, až pán vstal a vzal si zbraň.

„Vem si ho! Drž ho! Jen mu dej!“

Křik, sběh a ryk, chlap chce pryč, je tu však pes i pán, je to už kmet, a řve: „Já ti dám u nás krást!“ A kmet se rve jak kdys, když byl mlád.

Leč chlap je mlád dnes a dnes má víc sil! Kmet už je mdlý, chlap na něj klek a chce ho bít, když tu zlý pes se zved a chňap! Chlap má prst pryč. Než pes spolkl prst, než kmet se vzmož, chlap skrz sklep jde ven. Tam, co je vchod, je schod a u něj hůl, spíš kyj. Kmet se chtěl prát, leč kyj je kyj, a chlap bil ze všech sil, až kmet pad.

Pes rval dál. Rval dlaň i pěst a teď chce rvát chřtán. Chlap, pot a krev, má spěch. Děd sic pad, leč teď zas na dvůr vběh vnuk, spíš hoch než muž, a chce znát: „Kdo tu chtěl krást a kde je náš děd?“

To už chlap byl přes dvůr, tam, co je stáj.

A přes plot jde kůň a na něm chlap. Vnuk sáh níž, než je bok, tam, kde měl kolt, a jak stisk, kolt štěk BENG! BENG!

Chlap jek a kůň se vzpjal; leč jde zas dál.

Děd vstal, je živ a zdrav, jen chlap je pryč a s ním i kůň. Vtom vnuk křik: „Hled!“ a jak to řek, tam, co je brod, kůň stál a třás se, pak se hnál dál, zas stál, pak pad. Chlap je pod ním. Teď však se zved a dal se v běh, co je hvozd. Chce se v něm skrýt.

„Jen ho nech,“ řek děd. „Kdo zná líp kraj? Kdo z nás tu rost? Teď bych chtěl lok, jak pes chce kost.“ Vnuk mu dal džin.

„Vem psa a kyj a pojď,“ řek děd a mlask. „Dej si též hlt.“ Vnuk písk na psa a šli.

Chlap si sed pod strom. Kůň mu zdech, pes si vzal prst a ten kolt, co po něm šleh jak blesk, mu z plic vzal dech i krev. Chtěl by jít dál. Leč čím dál tím mň má sil, je bled, je sláb, je sám, má strach.

Klek, chtěl vstát, leč spad zpět na strom a po pni se svez na zem. Lez jak plaz, rval mech i vřes, jak táh trup o píd' dál. Už ví, že je zle. Zrak se mu tmí i sluch mu ztich. Chce však pryč, tam, kde je svět, a kde je jas, ne tma. Přec, kde je tma, je smrt!

... Ne, teď ne! Chce se mi spát, jen noc a den a noc. Pak jsem zas fit! Jen mít čas, chléb a sůl a džbán! Moh bych být živ...živ líp...

Pes štěk.

A po něm hned hlas: „Rek čul krev! Běž za ním!“

„Kam štve?“ křik hoch.

„Tam za ten dub!“

A tam ten chlap byl. Pes nad ním stál, pak hoch, pak kmet.

„To je on,“ řek kmet a vzdech: „Tys mu dal...“

„Proč u nás krad?“

„Co když měl hlad, co když chtěl jíst?“

„Ten znal jen pít, ten vrah.“

„On ví už svý, tak nač ten hněv? Pojď.“

„Co s ním?“

„Už nic.“

Monte Christo

Velkolepý český muzikál

Karla Svobody, Zdeňka Borovce, Richarda Hese

Předlohou muzikálu se stal proslulý román Alexandra Dumase staršího, jednoho z nejpopulárnějších a nejčtenějších francouzských autorů 19. století.

Mladý námořník Dantes se má po návratu z úspěšné plavby stát kapitánem lodi a oženit se s krásnou Katalánkou Mercedes. Vinou spiknutí je neprávem odsouzen k doživotnímu vězení za údajnou pomoc Napoleonovi v době jeho útěku z Elby. Tajná chodba z vězení změní Dantesův tragický osud, dovede ho k získání moudrého přítele, vzdělání, pohádkové bohatství a osvobození. Svůj další život podřizuje plnění přísahy, že se pomstí za sebe i za předčasnou otcovu smrt a ztrátu snoubenky. Už jako hrabě Monte Christo využívá bohatství a řídí pomocí intrik cizí osudy tak, aby viníci došli trestu a spravedliví své odměny.

AUTOŘI

HUDBA: Karel Svoboda

LIBRETO: Zdeněk Borovec

SCÉNÁŘ: Zdeněk Borovec, Richard Hes

CHOREOGRAFIE: Ricard Hes

REŽIE: Josef Bednárik

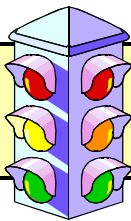
KOSTÝMY: Theodor Pištěk, Jan Pištěk

ÚČINKUJÍ V ALTERNACÍCH

Daniel Hůlka, Marián Vojtko, Leona Machálková, Vanda Konečná, Karel Černoch, Josef Zíma, Jiří Korn, Martin Pošta, Radim Schwab, Ernesto Čekan, Tomáš Bartůněk, Jaromír Adamec, Bohuš Matuš, Roman Vojtek, Iveta Bartošová, ZUZA, Hana Křížková, Naďa Wepperová, Karel Fiala, Pavel Townen Veselý, Yemi A. D., Jurij Kolva, Vladimír Hub a další

Anna Chytková, 7.C

SEM-TAM-FÓR

- J Vyhodí moře na břeh zlatou ryбку. Jde kolem dědeček a rybka na něj volá:
„Když mě hodíš zpátky, tak ti splním tři přání.“
Ale dědeček do ní kopne se slovy:
„Díky, ale já jsem kouzelný dědeček.“
- J Slepý, hluchý a vozíčkář se dozvěděli o kouzelné studánce, která uzdravuje nemocí, a hned, se k ní vypravili.
Nejprve slepý nabere vodu do dlaní, protře si s ní oči a zajásá: „Sláva, já vidím.“
Hluchý si vodou protře uši a začne křičet:
„Já slyším, já slyším!“
Vozíčkář vjede do vody a rovněž zajásá:
„Jé, já mám nová kola!“
- J Potkají se dva kamarádi: „Čau, co teď děláš?“
„No založil jsem KVARTETO.“
„A kolik vás je?“
„Zatím tři“
„A kdo?“
„Já a brácha“
„Ty máš bráchu?“
„Né, proč?“
- J Učitel učí své žáky společenskému chování: „Karle, vstaň a podívej se, jak nemožně sedíš.“
- J „Tati,“ ptá se Marek, „proč ta máma tak dlouho zpívá?“
„Uspává tvou malou sestřičku,“ odpoví otec.
„Na jejím místě bych už dávno předstíral, že spím.“
- J Učitel káže při rozdávání pololetního vysvědčení žákům: „...a nebudete-li se víc učit, bude mít padesát procent z vás závěrem roku čtyřku nebo pětku.“
„Ale pane učiteli, vždyť je nás ve třídě jen třicet!“
- J Hasič se vrátí ze zásahu a říká veliteli:
„Požár byl v kravíně, žádná kráva neuhorela, dvanáct se jich utopilo.“
- J Učitel rozdává žákům zpět domácí úkoly:
„Pavle, napišeš větu *Domácí úkoly mám psát sám*. a tatínek ať to stokrát podepíše.“
- J Jak se jmenuje nejvěrnější čtyřnohý přítel člověka?
Postel.
- J Jarda přinesl domů poznámku: „Váš syn ve škole nic neumí.“
Otec si ji přečetl a odepsal: „Proto Vám ho tam posíláme.“
- J Proč má pes při běhu vyplazený jazyk?
Aby udržel rovnováhu s ocasem.
- J Jak se rozmnožují počítačové viry?
Pučením. Pučíš si disketu a je to.
- J Paní učitelka vysvětlila dětem, co je to rým, a pak všichni uváděli vhodné příklady.
Došla řada na Pepíčka: „V moři stojí pan Kokrhel, vodu má až po kolena.“
„Ale Pepíčku, tohle není žádný rým. To se přece vůbec nerýmuje.“
„Jen počkejte, paní učitelko, až přijde příliv!“
- J Paní učitelka se ptá při dějepisu: „Co víte, děti, o slavných matematicích starověkého Řecka?“
Přihlásí se Pepíček a povídá: „Všichni zemřeli!“
- J Děti v ZOO házely do pavilonu vlků klacky. Přiběhl zvířenec a napomínal je:
„Okamžitě toho nechte! Copak vám ten vlk udělal?“
„Nám nic. Ale sežral Karkulku!“

- A1** C-technologie, Signmaking
- A2** Reprodukční a kancelářská technika, Systémová integrace
- B** Hardware, hardware sítí, Systémová integrace
- C** E-ZONA
- D** Distribuce HW a SW, Software, Multimedia, Materiály a zařízení pro IT
- E** Prezentační technika, Hardware

- F** Start-Ups, Job Fair, Creative Hall
- G1** Mobilní a datové komunikace
- G2** Pavilon Business to Business, Pavilon obchodních jednání, Informační bezpečnost
- L** Game Hall
- V** Software, Komplexní řešení, Počítačová literatura
- Z** Telekomunikace, Datové komunikace

PU CLÍK

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 11 – říjen 2001

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Michaela Niesnerová, Marie Buřvalová, Anna Chytková, Miroslava Tichá

puclik@nmnm.cz

Číslo 11 vyšlo 17. října 2001 v nákladu 25 výtisků